

УДК 070.15:[32.019.5:94](470)

РОЛЬ МОБІЛІЗАЦІЙНОГО, ПОЛІТИЧНОГО ТА ДУХОВНО-РЕЛІГІЙНОГО РЕСУРСУ ІСТОРИЧНОЇ ПАМ'ЯТІ У САКРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ (НА ПРИКЛАДІ ПУБЛІЦИСТИЧНОГО ДИСКУРСУ «НАШОГО СОВРЕМЕННОГО»)

Анастасія Коник

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Генерала Чупринки, 49, 79044, Львів, Україна,
e-mail: konykan2011@gmail.com*

Ідеалізація радянського минулого, яка щоразу актуалізується на шпальтах часопису «Наш сучасник», є одним із засобів маніпуляції громадською свідомістю російського сьогодення.

Ключові слова: ресурси історичної пам'яті, публіцистика, «Наш сучасник», дискурс.

Літературно-художній і суспільно-політичний журнал «Наш сучасник» (далі – «НС»), з одного боку, є культурною інституцією, що об'єднує російську інтелігенцію з активною патріотичною позицією, відтак визначає її роль у культурній політиці держави, у створенні позитивного іміджу культурних і соціальних проектів держави, а з іншого – це трибуна, на якій визначають ціннісні потреби, пріоритети, озвучують результати свого морально-духовного пошуку.

Дослідження публіцистичного дискурсу історичної пам'яті є важливим з огляду на розуміння механізмів співпраці між правлячою верхівкою, інтелектуальною елітою та народом у процесі встановлення панівного стандарту спогадів. Ідеологічна складова публіцистичного дискурсу «НС» сфокусована на боротьбі з ліберально-демократичним світоглядом, що трактується як політика вихолощення російської душі. Інтерпретуючи історичне минуле, часопис має на меті не допустити створення «культу Голокосту в Росії», подолати «гулагівську свідомість».

Публіцистичний дискурс досліджуваної періодики оперує низкою ресурсів історичної пам'яті, інтегруючи певну інтерпретаційну модель минулого у суспільну свідомість, аргументуючи ретроспективне чи перспективне бачення з позиції ідейно-сміслових домінант і світоглядних ідеологем, виразником котрих він є.

Поділ ресурсів історичної пам'яті умовний, оскільки складові тісно взаємопов'язані й зазвичай задіюються одночасно. Але залежно від мети впливу на аудиторію їх використовують з різною інтенсивністю. У пропонованій статті ми розглянемо такі ресурси історичної пам'яті:

- Мобілізаційні/спонукальні – потенціали до самоорганізації, концентрації інтелектуальних, моральних, фізичних, матеріальних потуг суспільства під час певних небезпек.
- Політичні – чи не головні інструменти легітимізації національної державності. Оскільки держава структурує свій політичний простір, вона проводить

цілеспрямовану політику пам'яті, забезпечуючи офіційний статус певній версії минулого як засобу закріплення у свідомості громадян тих цінностей, котрі вона вважає важливими для себе. Це зона метафоричного моделювання минулого та його нестримної міфологізації.

• Духовно-релігійні – нерозривно пов'язані з культурними. Це морально-духовна матриця суспільства, осердям якої є Віра, Бог, Істина як абсолютні цінності.

Аналізуючи закінчення першого 20-річчя нового етапу розвитку Росії, що розпочався розривом з комуністичною ідеологією та розпадом СРСР, публіцисти консервативної товстожурнальної періодики констатували: ліберально-космополітичні й глобалістичні ідеологічні системи Росія ніколи не сприйме, проекти монархічного спрямування також не мають майбутнього, тому в дорадянське минуле країна не повернеться. Своєрідна «інвентаризація» минулого, спроба критичного осмислення радянської спадщини публіцистикою «НС» виявила, що «радянський зразок» держави є найдоцільнішою формою майбутнього розвитку суспільства. Зважаючи на це, зовнішня та внутрішня політика РФ визначатиметься цінностями національно-державницьких інтересів захисту свого суверенітету та підтримкою багатополарності світу.

З позиції «НС», у момент історичних метаморфоз критичною обставиною, яка спричинила загальну суспільну апатію та стала на заваді оборони держави, була відсутність високої мети і масштабних особистостей. Мобілізаційний ресурс історичної пам'яті публіцистика «НС» використовує у вигляді запобіжного заходу перед подальшою атомізацією суспільства. Актуалізація національного об'єднувачого міфу відбувається у символічному полі радянського минулого.

З другої половини 90-х років ХХ ст. ностальгічні мотиви за радянським минулим стають відчутнішими. Ностальгія за СРСР як втіленням матеріальної стабільності й визначеного суспільного-політичного курсу відрефлексовувала ідеалізацію радянського минулого у суспільній свідомості росіян як реакцію на розчарування у результатах демократичних перетворень.

Національний міф, що об'єднав би суспільство і водночас протистояв західним впливам, мав передовсім відповідати зразку «героїчного подвигу». Тому в оцінці радянського минулого зміщуються акценти. До теми причин розпаду держави публіцисти звертаються менше, тим часом більше уваги зосереджують на позитивах радянської системи та ресурсах СРСР. З приходом до влади В. Путіна критика радянського минулого зовсім зникає зі сторінок журналу, натомість увиразнюється глорифікація:

- СРСР як могутнього державного утворення.
- Подвигу народу – «Велика Перемога» у Великій Вітчизняній війні.
- Особи Сталіна – «геніального державного управлінця».

Характерно, що персоніфікація Перемоги в особі Сталіна домінує над отожднюванням Перемоги з жертвою народу.

Історія радянської доби на сторінках «НС» постає у вигляді низки грандіозних перемог СРСР над внутрішнім і зовнішнім ворогом: Сталінська перемога над гітлерівською Німеччиною; прорив у космос, як перемога над США, хрущовські намагання у «догнати і перегнати Америку» в сільському господарстві тощо. Ці перемоги забезпечили попередні етапи економічного становлення СРСР: «воєнний комунізм», НЕП, колективізація, рішучий передвоєнний перехід від «революційності» до державності, хрущовське «реформаторство».

У 2000-х рр. історичною політикою В. Путіна російському суспільству запропоновано образ щасливого й славного радянського минулого, потрібного для

консолідації населення та відновлення авторитету державної влади. Закономірним результатом, якого не вдалось уникнути, була реставрація образу великого Сталіна.

Уперше від часів дезінтеграції СРСР редакційна політика «НС» виявилася не в опозиції до державної ідеології, а навпаки – опинилась в авангарді ідеологічних неорадянських перетворень. Пам'ять про Перемогу стала головною конструкцією, на якій реорганізувалась національна самоідентифікація росіян. Витіснивши спогади про Другу світову війну учасників і очевидців, глорифікація Перемоги набуває нечуваного розмаху в пострадянській РФ.

Для створення позитивного образу Сталіна публіцисти «НС» мали на меті подолати у суспільній свідомості співгромадян наслідки образу «репресивного Сталіна». Характерний прийом, що застосовувала публіцистика «НС», – спосіб «підлаштування до зразка». Традиційним в оцінці політичного життя є царцентризм; вищий керівник перебуває в центрі сприйняття функціонування влади та суспільства. Сталіна за інерцією оцінюють, зважаючи на виняткову роль правителів – руських князів та московських царів.

Публіцисти й історики, котрі друкуються в журналі «НС», широко застосовують прийом «дискредитації джерел і авторів», тобто архівні документи, на які посилаються опоненти, ставлять під сумнів авторів, що засуджують сталінську епоху, звинувачують у русофобстві й бажанні нашкодити інтересам Росії. Відтак «нейтралізується» оцінка сталінських репресій, яка склалася за часів перебудови у середовищі дисидентів.

Паралельно до розвінчування інтерпретації особи Сталіна, що пропонується суспільству російськими демократичними силами, «НС» подає свою оцінку місця та ролі «великого вождя» в російській історії. На сторінках журналу вміщені спогади, інтерв'ю, нариси, есе, рецензії на книги, звернення і відкриті листи читачів, де політику Сталіна трактують як найуспішнішу за всю історію існування Радянського Союзу. Це ілюструється економічними показниками, статистичними даними, порівняльними таблицями та ін. Багато уваги приділяється авторитету Й. Сталіна у світі. Так, А. Воронцов у статті «Вони возвеличували Сталіна» [2] наводить цитати послів США у СРСР Девіса і А.Гаррімана, де Й. Сталіна називають «генієм і непохитним полководцем», висловлюється заздрість до народу, який очолює «найефективніший військовий лідер». Публікуються спогади й оцінки Ф. Рузвельта й В. Черчилля. Скорочено подаються розділи з книги Л. Фейхтвангера «Москва 1937» [8] та інтерв'ю автора книги зі Сталіним у 1937 р. у статті «Дорогий містер Сталін!» [4] Б. Ключніков аналізує збірник листів і телеграм Ф. Рузвельта до Й. Сталіна, опублікований у США 2005 р. за редакцією С. Батлер. Автор зазначає, що авторитет Сталіна на світовій арені був визначальним. Президент США прагнув заручитись його дружбою і розраховував на підтримку в перерозподілі післявоєнного світу й нової фінансової системи. Отже, полемізуючи з ліберальною пресою та прозахідно налаштованими авторами, «НС» використовує позитивні відгуки і спогади європейських лідерів про Й. Сталіна, розмах його планів, непересічні організаторські здібності.

Зауважмо, що звернення до постаті Й. Сталіна характерне для усіх структурних складових часопису «НС». У рубриках «Проза», «Поезія», «Критика» також регулярно вміщуються матеріали, присвячені його історичній постаті й річницям його смерті чи народження. Скажімо, у рубриці «Пам'ять» вміщено текст «Мозаїка війни» [5] – це уривок документальної повісті В. Попова «На межі Курської дуги». Редакційна довідка вказує, що публікація цього тексту

присвячується 125-річчю від дня народження Й. Сталіна. Отже, воєнна тематика прозового тексту прив'язується до образу Сталіна редакційним паратекстом.

У рубриці «Поезія» 2009 р. вміщено добірку віршів восьми авторів, головним літературним героєм котрих є Сталін. Вибрані поезії, з розлогою передмовою С. Куняєва, опубліковані під загальною темою «Сталін помститься...» [7]. Головний редактор у передмові зазначає, що свідомо добирав поетичні твори, написані авторами після розпаду СРСР. Це вірші російських поетів, котрі «відстояли честь і російської літератури, і вітчизняної історії» [7, с.115]. Поетичні твори добірки позиціонуються як гідна відповідь «антинародній касті». Вочевидь, укладач добірки, головний редактор журналу «НС», солідаризується з позицією авторів, що характеризує етичне обличчя часопису. Відтак наведемо (мовою оригіналу) цитату з оди, в якій автор молитовно звертається до Сталіна з благанням: [...] / По тем, хто начал перестройку, / давно соскучился ГУЛАГ. / Для новоявленных баронов, / в царьки шагнувших из нулей, / колючки ржавой и патронов, / прошу тебя, не пожалей./ Услышь мою молитву-оду, / восстань из гроба хоть на день / на радость нашему народу / и китель праздничный надень! / (В. Алексеев. «Молитва сталиниста», м. Ангарськ, 2003 р.)² [7, с.117].

Безапеляційна велич Сталіна з позицій «НС» не підлягає сумніву і критиці. Підтвердження цьому знаходимо у вірші пропонованої добірки «Генералісімус» Т. Глушковой: «Он не для вас, он для Шекспира, / для Пушкина, Карамзина, / быллой властитель полумира, / чья сыть, чья мантия – красна...»³ [7, с.118].

Як наголошує С. Куняєв, русофобські сили у РФ і за її межами паплюжать ім'я Сталіна через те, що він створив потужну індустріальну державу, яка вистояла у боротьбі з «об'єднаною фашистською Європою». А європейців автор у зазначеній передмові називає «прямими генетичними спадкоємцями фашизму» [7, с.114]. Тут головний редактор «НС» мимохідь згадує про обурення представників російських правозахисних організацій, спричинене відновленням погруддя та іменем Сталіна на відреставрованій станції метрополітену в Москві. До речі, ця подія мала широкий резонанс у російських ЗМІ. С. Куняєв згадує про будівництво «найкращого в світі метрополітену, спорудженого з волі Сталіна не для членів Політбюро, не для еліти, а для всього народу» [7, с.114], в контексті народної пам'яті про «батька нації».

Матеріали досліджуваного нами часопису дають змогу реконструювати суспільно-політичну дійсність РФ – дискурс війни й ресталінізації країни. З одного боку, часопис відрефлексовує контраверсійні явища тогочасної російської суспільної та політичної реальності, з іншого – є активним творцем, суб'єктом творення згадуваних дискурсів.

Політичний ресурс історичної пам'яті у публіцистиці «НС» виразніше артикулює потребу мобілізації суспільства у протистоянні з «ворожою пропагандою». Мобілізацію всіх сил простежуємо не лише у мілітарній риторичній сторінках часопису «НС». У суспільно-політичному процесі рецепція «Війни і перемоги» відображена в календарі державних свят, що є засобом формування історичної пам'яті й патріотичного виховання. У грудні 2004 р. Указом Президента РФ В. Путіна 4 листопада проголошено Днем народної єдності. Дата

² / За тим, хто почав перебудову, / давно засумував ГУЛАГ. / Для новоявленных баронів, / царьків, що крокують з нулів, / колючки іржаві та патрони, / прошу тебе, не пошкодуй. / Почуй мою молитву-оду, / встань із домовини хоч на день / на радість нашому народу / і китель святковий одягни!

³ Він не для вас, він для Шекспіра, / для Пушкина, Карамзіна, / колишнього володар напівсвіту, / чия сить, чия мантия – чарівна ...

пов'язана з польською капітуляцією у 1612 р. перед об'єднаними силами князя Дмитрія Пожарського і купця Кузьми Мініна (до слова, нагадаємо, пам'ятник Мініну-Пожарському є офіційною емблемою журналу «НС»).

Відповідно на сторінках «НС» також розгорнулася кампанія на підтримку нового свята. Історичні екскурси мали на меті акцентувати на важливості згуртування російського народу супроти зовнішньої загрози, що свого часу об'єднало російське дворянство, буржуазію та селян. Обговорення нового об'єднувального символу єдності нації, окрім неприхованого антипольського характеру, мало яскраво виражений релігійний контекст. У православному календарі ця дата відзначається як свято ікони Казанської Богоматері – символу непереможності Росії.

Публіцистика «молодіжного» числа «НС» також присвячена 60-річчю «Великої Перемоги». Історик А. Єлисеєва розмірковує над питанням «Хто розв'язав «великий терор?»» [3]; журналіст А. Рєпніков опублікував історичну розвідку «Із історії вітчизняної воєнної контррозвідки» [6], де відображено історичний подвиг радянських спецслужб. Особливу увагу автори приділяють найстійкішим і найконсервативнішим структуротворчим інститутам авторитарної влади і так званим силовим структурам, на котрі ця влада опирається, – армія, поліція, спецслужби, судова і правоохоронна система, а також інститути освіти, що визначають глибину і композицію масової ідентичності. Паралелі між політикою Й. Сталіна і В. Путіна стають все очевиднішими. Тому влада В. Путіна як модель консервативного авторитарного режиму, що виникла унаслідок реконструкції радянської системи, на сторінках «НС» має зазвичай схвальні відгуки. Критика зовнішньої та внутрішньої політики «путінізму» стосується недостатньої, на переконання авторів «НС», жорсткості й рішучості.

Незважаючи на критику, В. Путін як особистість для авторів часопису «НС» стоїть поруч з іншими «творцями історії» – князями часів Київської Русі, царями епохи Московського царства, керівником радянської системи. «НС» також публікує матеріали, які не піддаються критичній оцінці, жанрово – це оди чи панегірики. Так, у матеріалі В. Бідолаха «Використати досвід історії» читаємо: «[...] ми повинні згуртуватись довкола нашого народного вождя Путіна, [...] вороги Росії бачать у ньому сакрального вождя православного світу» [1, с.280]. Російський народ повинен, на переконання автора, довіритися Володимирі Володимировичу, оскільки той будує новий Союз, який матиме духовні християнські «скріпи», відтак простоїть значно довше, ніж СРСР Сталіна. Будівництво Європейського Союзу відбуватиметься з урахуванням радянського та царського досвіду побудови імперії, а «особливо важливий, – стверджує В. Бідолах, – досвід рівноапостольного Костянтина Великого під час створення ним Нового Риму» [1, с.281]. Президента РФ автор називає «захисником Церкви», закликає православних «молитовно об'єднатись» задля захисту «царювання» В. Путіна, оскільки «ліберали-зрадники» намагаються розшматувати РПЦ, «віддавши її Ватикану», а частково перетворивши на «православне гетто».

Цей матеріал вміщено у рубриці «З нашої пошти» (з приміткою «публікується зі скороченнями»). Від надмірної емоційності публікації, захарашеності тексту патетичними епітетами і метафорами, некритичного підходу у процесі вибору «історичного ілюстративного матеріалу» редакція може дистанціюватись, посилаючись на пункт «редакція не завжди дотримується поглядів авторів». Але тенденційність відбору вміщуваних у часописі матеріалів переконує, що публікація вже згаданих листів у редакцію «НС» належить до засобів, які вмонтовують у свідомість читацької аудиторії емоційно акумульовані, заідео-

логізовані образи і міфологеми. У випадку цитованого тексту – постаті Путіна – «сакрального вождя православного світу» [1, с.281].

Орієнтири публіцистичного дискурсу на відновлення авторитету радянської системи й образу сильного авторитарного лідера на зразок Й. Сталіна засвідчують і премії журналу, котрі часопис щорічно присуджує за найкращі матеріали у різних жанрах. Преміями нагороджують близько 20 авторів журналу. Наприклад, за останні три роки у номінації за найкращу публіцистику відзначено статті, присвячені радянському минулому. Так, у 2011 р. В. Ліхоносов став лауреатом Премії ім. В. Кожинова за цикл есе «Не дає спокою історія» (№4), де він з піднесеним ліризмом осмислював долю країни, а «Щорічну премію» «НС» присудив політологу А. Фурсову за публікацію «Десталінізація–2011: приховані шифри (мотиви, цілі, інтереси)» (№6). Цю ж премію 2012 р. отримав публіцист С. Кара-Мурза за статті «Причини краху радянського ладу» (№1) та «Стратегія–2020» (№3), у 2013 р. – публіцисти П. Ткаченко за статтю «Російський поет радянської епохи» (№1), А. Севастьянов за публіцистику «Доля еліти – доля нації» (№5) і «Полюбив ліберал націоналіста...» (№9).

Підсумовуючи результати переосмислення історичної постаті Й. Сталіна, його очевидні порівняння зі сучасним очільником РФ В. Путіним, виокремимо головні постулати, сформульовані публіцистичним дискурсом «НС». Серед них:

- Сталінізм – це історична творчість як ціль і сенс життя.
- СРСР – високодуховний проект, що опирався на творчий людський потенціал. Відповідно, державні інституції забезпечували виховання усебічно розвиненої, ідеологічно стійкої, творчо активної особистості.
- Ідея справедливого суспільства, взірцем якого був СРСР, протистоїть споживацькій ідеології соціального світу антисталіністів, котрі під керівництвом світового уряду роблять спроби зруйнувати духовні основи російської нації, перетворивши її на «колгосп тварин» (за визначенням російського політолога А. Фурсова, – «скотний двор»).

Прикладна політична вигода світового уряду полягає у тому, що:

Дискредитуючи образ Сталіна, вороги РФ ставлять під сумнів Перемогу російської нації у Великій Вітчизняній війні, унаслідок чого РФ позбавляють права бути в когорті великих світових держав. Місце у наддержавних геополітичних утвореннях визначається участю і роллю держав у антигітлерівській коаліції під час Другої світової війни. Отже, вибудовується причинно-наслідковий зв'язок між «Сталіном Перемоги» і позицією сучасної РФ на світовій арені.

Порівнюючи і прирівнюючи участь Сталіна та Гітлера у розв'язанні Другої світової війни, визнаючи СРСР не жертвою агресії, а агресором, вороги нав'язують сучасному російському суспільству комплекс історичної провини й неповноцінності.

Сталін – проектант і конструктор єдиного геоісторичного антиглобалістського проекту. Його неоімперський антикапіталізм був альтернативою і гітлерівському, і англосаксонському «новому порядку». Відповідно, неорадянсько-імперський проект для РФ є правильним, оскільки пройшов історичну апробацію на стійкість перед західною загрозою.

Що сильніший опір глобалізму створюватиме сучасна РФ, то активніше «пригадуватиметься» історична фігура Й. Сталіна й історичний досвід СРСР.

Моральна криза сучасного російського суспільства є наслідком цілеспрямованої діяльності ворогів РФ, котрі в інформаційній війні мають на меті зруй-

нувати руську психосферу і психоісторію, наносячи щоденні удари імунно-захисним структурам (ідеологія та спецслужби) суспільного організму.

Заклики до покаяння народу за участь у радянському семидесятирічному геноциді загалом, з акцентом на епосі сталінських репресій, є спланованою ідеологічною атакою ворогів РФ. Каятися повинна владна верхівка, що спричинилася до розпаду великої країни і зубожіння народу.

Перемога у Великій Вітчизняній війні була квінтесенцією досягнень Сталінської системи, і лише народ, організований у систему, міг нанести нищівного удару Третьому рейху.

Велика Вітчизняна війна – триумф системи, яку вороги РФ звинувачують геноциді народів, котрі проживали на теренах СРСР і самогеноциді російської нації.

Позитивне сприйняття Сталіна сучасним російським суспільством – це масова реакція на соціально несправедливу систему, «скроєну за ліберальними лекалами», що засвідчує правильність і орагічність ідеї СРСР як проекту державно-політичної організації.

Наведені постулати, сформульовані публіцистичним дискурсом «НС», з одного боку, віддзеркалюють ностальгічні суспільні настрої за колишньою державною могутністю, з іншого – активно формують громадську думку, впливають на рецепції «нового-старого» міфу про Сталіна та його епоху, увиразнюють глорифікований образ Великої Перемоги, що становить осердя нового російського об'єднавчого міфу. Апологетизація імені Сталіна, яке використовується для виправдання дій путінського режиму, – яскравий приклад активізації політичного, ідеологічного ресурсу історичної пам'яті. Актуалізація та вибірковість історичної пам'яті передовсім пов'язана зі значущістю історичного досвіду для сучасності. Інструменталізована в політичних цілях історична пам'ять стає мобілізаційним ресурсом актуального суспільно-політичного процесу. Персоніфікована через оцінку історичних постатей та їхньої діяльності, історична пам'ять набуває особливої цінності для свідомості й поведінки людини у теперішньому суспільстві.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Бидолах В. Использовать опыт истории / В. Бидолах // Наш современник. – 2012. – № 3. – С. 280–282.
2. Воронцов А. Они воспедали Сталина / А. Воронцов // Наш современник. – 2008. – № 11. – С. 218–264.
3. Елисеев А. Кто развязал «большой террор»? О подлинных инициаторах политических репрессий 1937–1938 годов / А. Елисеев // Наш современник. – 2005. – № 3. – С. 219–227.
4. Ключников Б. «Дорогой мистер Сталин!» / Б. Ключников // Наш современник. – 2008. – № 12. – С. 192–201.
5. Попов В. Мозаика войны / В. Попов // Наш современник. – 2004. – № 12. – С. 185–198.
6. Репников А. Из истории отечественной военной контрразведки / А. Репников // Наш современник. – 2005. – № 3. – С. 236–248.
7. «Сталин отомстит...» // Наш современник. – 2009. – № 12. – С. 113–120.
8. Фейхтвангер Л. Москва 1937 / Л. Фейхтвангер // Наш современник. – 2008. – № 11. – С. 253–264.

**THE ROLE OF MOBILIZED, POLITICAL AND SPIRITUALLY-
RELIGIOUS RESOURCES OF HISTORICAL MEMORY
IN THE SACRALIZATION OF AUTHORITY (UTILIZING
THE PUBLICISTIC DISCOURSE «NASH SOVREMENNYK»)**

Anastasiya Konyk

*The Ivan Franko National University of Lviv,
49 General Chuprynka Street, Lviv 79044, Ukraine,
email: konykan2011@gmail.com*

Idealization of the Soviet past which repeatedly occurs in the publication “Nash Sovremennyk” is one of the instruments used to manipulate the collective conscience of today’s Russian society.

Key words: resources of historical memory, the publication “Nash Sovremennyk”, discourse.

**РОЛЬ МОБИЛИЗАЦИОННОГО, ПОЛИТИЧЕСКОГО
И ДУХОВНО-РЕЛИГИОЗНОГО РЕСУРСА ИСТОРИЧЕСКОЙ
ПАМЯТИ В САКРАЛИЗАЦИИ ВЛАСТИ
(НА ПРИМЕРЕ ПУБЛИЦИСТИЧЕСКОГО ДИСКУРСА
«НАШЕГО СОВРЕМЕННОГО»)**

Анастасия Коник

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
ул. Генерала Чупринки, 49, 79044, Львов, Украина,
e-mail: konykan2011@gmail.com*

Идеализация советского прошлого, которая каждый раз актуализируется на страницах журнала «Наш современник», является одним из средств манипуляции общественного сознания российского настоящего.

Ключевые слова: ресурсы исторической памяти, публицистика, «Наш современник», дискурс.